

ARTEMIS *Fowl*
és az elveszett kolónia

A sorozatban megjelent:

Artemis Fowl – Tündérekkel életre halálra

Artemis Fowl és Opália végzete

Artemis Fowl – Sarkvidéki incidens

Artemis Fowl és az örökkód

Eoin Colfer

ARTEMIS

Fowl

**és az elveszett
kolónia**

GABO

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Eoin Colfer: Artemis Fowl and The Lost Colony
Puffin Books, New York, 2011

Fordította: Heinisch Mónika

Text copyright © 2006 by Eoin Colfer
Hungarian translation © Heinisch Mónika, 2018
Hungarian edition © GABO Kiadó, 2018
Cover illustrations by Kev Walker

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részlete csak a kiadó
előzetes engedélyével használható fel.

ISBN 978-963-406-382-7

Kiadja a GABO Kiadó Kft.
www.gabo.hu

Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Kleinheincz Csilla
Borítóterv: Kühne Andrea
Tördelés: Gelányi Mariann

Badgernek. Az embernek. A legendának.

FÁJL

SZERKESZTÉS

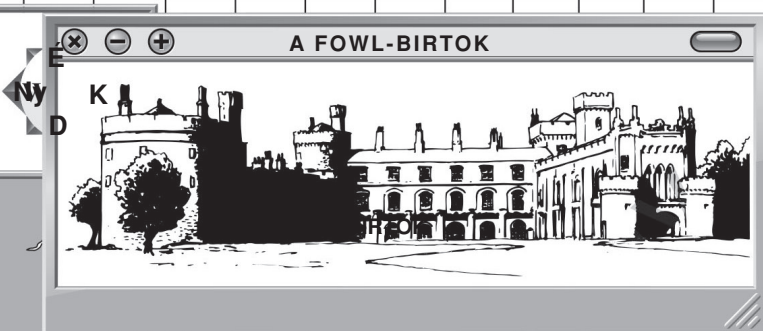
NÉZET

LINKEK

ABLAK

FOWL-TÉRKÉP:

FELHASZNÁLÓ

A R T E M I S

JELSZÓ

MÉGSE

OK

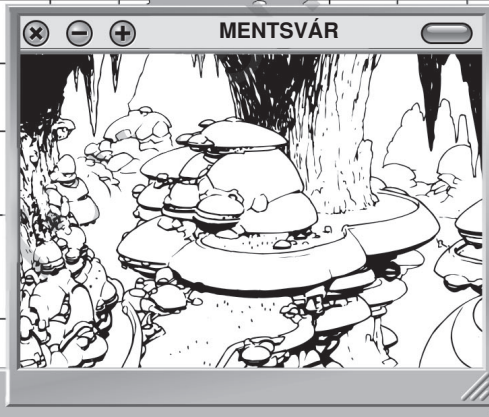
FŐMENÜ

áfok

épek

kták

Vázlatok

Zürichi számlák

Dokumentumok

WI-FI

TITKOSÍTÁS

Első fejezet

ÁTTÖRÉS A MÚLTBA

BARCELONA,
SPANYOLORSZÁG

Artemis Fowl testőrét ritkán lehetett volna jókedvűnek nevezni. A *kedélyes* és az *elégedett* jelzőt sem igen használta volna rá senki, ahogy a közvetlen környezetében lévőkre sem. Butler nem az tette a világ egyik legveszélyesebb emberévé, hogy minden járókelővel leállt barátságosan cseverészni, hacsak nem vészkijáratokról és rejtett fegyverekről volt szó.

Ezen a délutánon Butler és Artemis Spanyolországban tartózkodtak, és a testőr eurázsiai vonásai még sötétebb komorságot sugároztak, mint egyébként. A gondjaira bízott ifjú szokás szerint a szükségesnél is jobban is megnehezítette a dolgát. Artemis ragaszkodott hozzá, hogy a barcelonai Passeig de Gràcia előtti járdán ácsorogjanak egy órán keresztül a tűző napon, ahol mindössze néhány csenevész fa óvta őket a rekkenő hőségtől és az ellenséges pillantásoktól.

Ez volt a negyedik látszólag értelmetlen utazásuk más országokba néhány hónap leforgása alatt. Először Edinburgh-be, aztán a vadnyugati Halál-völgybe mentek, majd egy különösen fárasztó szárazföldi kiruc-

canásra Üzbegisztánba. Végül pedig Barcelonába. Mindezt a titokzatos *látogató* kedvéért, akinek eddig színét sem látták.

Furcsa párnak tűnhettek a nyüzsgő járdán. Egy behemót, izmos, negyvenes férfi Hugo Boss öltönyben, borotvált fejjel, mellette egy vézna, sápadt kamasz, hollófekete hajjal, nagy, metsző pillantású kékesfekete szemmel.

– Miért járkál folyamatosan körbe-körbe, Butler? – kérdezte Artemis bosszúsan. Persze ő is tudta a választ, hiszen számításai szerint a várva-várt látogatónak már egy perce meg kellett volna érkeznie. Csak a feszültségét vezette le a testőrön.

– Nagyon jól tudja, miért, Artemis – felelte Butler. – Lehet, hogy egy orvlövész les ránk valamelyik tetőről, vagy lehallgatókészüléket helyeztek el a közelben. Ha járkálok, több irányból tudom fedezni.

Artemisnek kedve támadt zsenialitását fitogtatni. Sokszor került ilyen hangulatba, de akármilyen szórakoztató is volt ez egy tizennégy éves ír fiúnak, fölöttébb idegesítőnek bizonyult a másik fél számára.

– Először is, vajmi kevés esély van rá, hogy egy orvlövész ki akarna löni. Az illegális vállalkozásaim nyolcvan százalékát felszámoltam, és a tőkét rendkívül jövedelmező banki portfóliókba osztottam szét. Másodszor, ha valaki lehallgatókészülékkel próbál kíváncsiskodni, az akár össze is pakolhat és haza is mehet, mert az ön zakójának harmadik gombja által kibocsátott szolíniumrezgés töröl minden emberi és tündéri hangszalagot.

Butler ránézett a mellettük elsétáló párra, akik valósággal megmámorosodtak a spanyol levegőtől és a szerelemtől. A férfi nyakában fényképezőgép lógott. Butler típródvá morzsolgatta a harmadik gombját.

kópark, nem nehéz bejutni. A tetőről tökéletesen be tud célozni minket, *akár férfi, akár nő*, és bizonyára siralmas a biztonsági szolgálat, ha egyáltalán létezik.

Butler felhorkantott. Artemisnek valószínűleg igaza volt. Csakhogy a testőrszakmában a *valószínűleg* korántsem volt annyira megnyugtató, mint egy kevlár-zubbony.

– *Valószínűleg* igaza van. Feltéve, hogy az orvlövésznek van annyi esze, mint önnek.

– Jogos felvetés.

– De gyanítom, hogy bármelyik környező épülettel kapcsolatban fel tudna sorakoztatni hasonlóan meggyőző érveket, csak azért választotta a hátsót, hogy ne takarjam el maga elől a kilátást. Ebből pedig arra következtettek, hogy az illető, akire várunk, a Casa Milá körül fog felbukkanni.

Artemis elvigyorodott. – Önt sem kell félteni, öreg barátom.

A szecessziós Casa Milát a huszadik század elején tervezte Antonio Gaudí spanyol építész. Homlokzatát íves falak és balkonok alkották, amelyeket eltakartak a szövevényes kovácsoltvas rácsok. A ház előtti járdán tolongtak a turisták, akik mind arra vártak, hogy a délutáni csoporttal megtekinthessék az egyedülálló építményt.

– Fel fogjuk ismerni a látogatót ennyi ember között? Biztos benne, hogy még nem érkezett meg? Nem les minket valahonnan?

Artemis csillogó szemmel mosolyodott el. – Higgye el nekem, hogy nincs itt. Ha megérkezett volna, a legtöbben már sikoltoznának.

Butler összeráncolta a homlokát. Egyszer az életben szeretett volna teljesen képben lenni, mielőtt fejest ugranak valamibe. De Artemis így

működött. Az ifjú ír lángész ármányainak kulcsfontosságú eleme volt a fokozatos *leleplezés*.

– Legalább azt árulja el, lesz-e nála fegyver.

– Kétlem. De ha lesz is, nem számít, mert csak egy másodpercig marad velünk.

– Egy másodpercig? Csak lesugározzák valahonnan az űrből?

– Nem az űrből – mondta Artemis, és a karórájára pillantott. – Az időből. – A fiú sóhajtott. – De mindegy is, mert a pillanat már elmúlt. Úgy tűnik, semmi értelme nem volt idejönnünk. A látogatónk nem materializálódott. Különbén sem volt rá sok esély. A jelek szerint senki sem tartózkodott a rés túlsó felén.

Butler nem tudta, mire céloz Artemis, egyszerűen csak megkönnyeb-
bült, hogy elhagyhatják ezt a kockázatos helyszínt. Minél hamarabb
visszatérnek a barcelonai reptérre, annál jobb.

A testőr egy mobiltelefont húzott elő a zsebéből, és benyomott egy
gyorshívót. A vonal túlsó végén lévő személy azonnal felvette.

– Maria! – szólalt meg Butler. – Jöjjenek értünk, *pronto*.

– Sí – felelte Maria tömören. A nő egy exkluzív spanyol limuzin-
vállalatnál dolgozott. Nagyon szép volt, és a homlokával könnyedén
össze tudott volna törni egy betontéglát.

– Mariával beszéltél? – kérdezte Artemis, mintha könnyed, kötetlen
beszélgetést folytatnának.

Butlert azonban nem téveszthette meg. Artemis Fowl kérdéseinek
mindig célja volt.

– Igen, persze hogy Maria volt. Így szólítottam, amikor felvette a tele-
font. Ön máskor semmi érdeklődést nem mutat a limuzinsofőrök iránt,

az elmúlt negyedórán viszont ez volt a negyedik kérdése. *Maria* jön értünk? Mit gondol, hol van most *Maria*? Ön szerint hány éves *Maria*?

Artemis a halántékát dörzsölgette. – Az a nyavalyás pubertás, Butler. Valahányszor egy fiatal nőt látok, értékes energiákat fecsérelek el rá a gondolataimból. Vegyük például azt a lányt az étterem mellett. Az elmúlt percekben legalább tízszer oda vándorolt a tekintetem.

Butler ösztönösen, de avatott testőr-pillantással mérte végig a fiatal nőt.

Tizenkét vagy tizenhárom éves lehetett, nem volt nála fegyver, haja tömött, szőke csigákba göndörödött. Szorgalmasan tömte magába az előtte heverő tálon felszolgált *tapast*, mialatt egyik kísérője, feltehetőleg az apja, újságot olvasott. Még egy férfi ült az asztalnál, aki a mankóit igyekezett betuszkolni a széke alá. Butler megfigyelése alapján a lány nem jelentett közvetlen fenyegetést a testi épségükre, de közvetett módon bajt hozhatott a fejükre, ha miatta Artemis nem képes a tervére koncentrálni.

A testőr megveregette a gondjaira bízott ifjú vállát. – Nincs abban semmi különös, ha a lányok felkeltik az ember figyelmét. Ez természetes. Ha nem foglalta volna le annyira a világ megmentése az elmúlt években, már korábban is bekövetkezhett volna.

– Nekem viszont muszáj úrrá lennem rajta, Butler. Feladatom van.

– Úrrá lenni a pubertáson? – horkantott a testőr. – Ha sikerül, ön lesz az első a világon.

– Szokás szerint – tette hozzá Artemis.

Így is volt. Egyetlen másik kamasznak sem sikerült tizennégy éves korára elrabolnia egy tündért, kimenteni az apját az orosz maffia karmaiból, illetve leverni egy lidércforradalmat.

Valami testet öltött a levegőben. Szikrák pattantak ki a semmiből, és kénsszag pöffent szét. A szikrák között zöldesszürke entitás képződött, arany szemekkel, vaskos pikkelyekkel, és hatalmas, hegyes fülekkel. Egy másik síkről kilépett az útra. Kiegyenesedve másfél méter magas és humanoid formájú volt, mégsem lehetett embernek nevezni. Keskeny orrnyílásokon át vette a levegőt, majd kinyitotta kígyószerű száját, és megszólalt.

– Szálljék az ég áldása Lady Heatherington Smythe-ra! – Olyan hangja volt, mint a zúzott üvegnek és a súrlódó acélnek. Négyujjas kezével megragadta Artemis kinyújtott kezét.

– Furcsa – állapította meg a fiú.

Butlert nem érdekelte, ki mennyire *furcsa*. Csak azzal törődött, hogy mihamarabb a lehető legtávolabb vigye Artemist a lénytől.

– Menjünk! – fortyant fel ridegen, és Artemis vállára tette a kezét.

A fiúnak azonban már hűlt helye volt. A teremtmény ugyanolyan gyorsan tűnt el, ahogy megjelent, és magával vitte Artemist is. Később a nap folyamán minden médiumból ez a hír ömlött, de érdekes módon, hiába tolongott több száz turista fényképezőgéppel a közelben, erről az esetről senkinek sem sikerült felvételeket készítenie.

A lény valahogy testetlennek tűnt, mintha lenne teljesen jelen ezen a világon. Lágyan fogta Artemis kezét, csak a belsejéből sugárzott erő, mintha habosított gumiba csomagolt csont érintette volna. A fiú nem is próbált elhúzódní tőle, teljesen le volt nyűgözve.

– Lady Heatherington Smythe? – ismételte a teremtmény, és Artemis félelmet hallott kicsendülni a hangjából. – E hely az ő birtoka volna?

Elavult mondatszerkezet, gondolta magában Artemis. De határozottan angol. Hogy tanulhat meg angolul egy Limbóba száműzött démon?

A levegőben szinte pezsgett az erő, a lény körül fehér elektromos villámok cikáztak, és hasadékokat vágtak a térbe.

Időrés, lyuk az idő szövetén.

Artemis nem esett hasra a jelenségtől, elvégre szemtanúja volt annak, ahogy a Földmélyi Egyesült Őserők rendőrsége a Fowl-birtok ostroma során megállította az időt. Inkább azért aggódott, hogy a teremtmény esetleg magával rántja, és abban az esetben kevés esélye van arra, hogy visszatérjen a létsíkjára, ahogy abban sem bízhatott, hogy valaha visszakerül a saját idejébe.

Megpróbált segítségért kiáltani Butlernek, de elkésett vele. Már ha a *késés* szónak egyáltalán volt értelme egy olyan helyen, ahol nem létezett idő. A hasadék kiterjedt és minden oldalról körülvette őt és a démont. Barcelona építményei és lakói lassan szellemszerű alakokká enyésztek, és először lila köd vette át a helyüket, majd csillagok galaxisa. Artemist lázas forróság, aztán metsző hideg gyötörte. Biztos volt benne, hogy ha teljesen testet öltene, parázssá égne, aztán a hamvai megfagynának és szétszóródnának az űrben.

A környezet egy villámcsapásra megváltozott, de lehet, hogy egy év telt el közben; képtelenség volt megállapítani. A csillagok helyét óceán vette át, ők pedig a víz alá kerültek. Furcsa mélytengeri lények bukkantak elő a homályból, világító nyúlványok kavarták körülöttük a vizet. Ezután egy jégmezőre vetődtek, majd egy vörös tájra, ahol finom por ült meg a levegőt. Végül ismét Barcelonában kötöttek ki, ám a város egészen más volt, sokkal fiatalabb.

vírus ezért az ő kezét is megtámadta. Oda került, ahová Artemis. Még mindig érezte markában a védelme alatt álló ifjú csontos vállát.

A testőr arra számított, hogy a karja teljesen felszívódik, de a végtag ott maradt. Csak a keze illant el. Valamennyire még érezte, dermedten, mintha jeges vízbe mártotta volna. És még mindig ki tudta tapintani Artemist.

– Szó sem lehet róla! – mordult fel, és megmarkolta a fiú vállát. – Azok után, hogy annyi nehézséget vállaltam miattad az elmúlt években, te csak úgy eltűnsz?

Így hát Butler átnyúlt az évtizedeken, és visszarántotta a fiút a múltból.

Artemis nem adta magát könnyen. A testőr mintha egy sziklát akart volna végigvonszolni egy sártengeren, de nem olyan fából faragták, hogy egykettőre feladja. Megvetette a lábát és megfeszítette a hátát. Artemis egyszer csak kibukkant a huszadik századból, és kiterülve megérkezett a huszonegyedikbe.

– Visszatértem – jelentette ki, mintha csak parizerért ugrott volna le a sarki közértbe. – Micsoda váratlan fordulat!

Butler felhúzta a földről megbízóját, és egy futó pillantással tetőtől talpig végigmérte.

– Minden a helyén van. Semmije sem törött el. Most pedig árulja el nekem, Artemis, mennyi huszontízszert tizenhét és fél?

Artemis megigazította a zakóját. – Vagy úgy, a mentális képességeimet ellenőrzi! Nagyszerű. Végül is nem kizárt, hogy az időutazás befolyásolja az agyműködést.

– Csak feleljen a kérdésre! – makacskodott Butler.

– Négyszázkilencvenkilenc és fél, ha mindenáron tudni akarja.

– Elhiszem.

A tagbaszakadt testőr oldalra billentette a fejét. – Szirénák. Ki kell jutnunk innen, Artemis, mielőtt világraszóló kavarodást okozunk!

Átlökdöste a fiút az út másik oldalára, az ott várakozó egyetlen autóhoz. Maria kicsit elsápadt, de nem hagyta faképnél a kuncaftjait.

– Remek! – jegyezte meg Butler, miközben kinyitotta a hátsó ajtót. – A repülőtérré! Ha lehet, ne az autópályán haladjunk.

Maria alig várta meg, amíg Butler és Artemis beköti a biztonsági övét, csikorgó kerekkel elindult, mit sem törődve a közlekedési lámpákkal. A lányt a kísérőivel együtt a járdán hagyták.

Maria a visszapillantó tükörben Artemisre nézett. – Mi történt ott az úton?

– Csak semmi faggatózás! – figyelmeztette Butler. – Figyeljen a vezetésre!

A testőr tisztában volt vele, hogy fölöslegesen kérdezősködni. Ha készen áll rá, Artemis magától is mesélni fog a különös teremtményről és a szemképráztató időrésről.

A fiú hallgatott, miközben végighasítottak a limuzinnal a Las Ramblas felé, ahonnan Barcelona belvárosi sikátorainak labirintusain át folytatták útjukat.

– Hogy kerültem ide? – bökte ki végül, hangosan gondolkodva. – Inkább úgy kérdezem: miért nem vagyunk ott? Miért nem vagyunk *abban az időben*? Mi horgonyzott le ide, ebbe az időbe? – Butler felé fordult. – Van magán valami ezüst?

A testőr szemérmesen elfintorodott. – Tudja, hogy ritkán viselek ékszert, de most valóban itt van ez. – Felhúzta az ingujját az egyik csuklójáról. Egy bőrkarkötő volt rajta, közepén ezüströggel. – Juliet küldte

Mexikóból. Állítólag távol tartja a gonosz szellemeket. Megígértette velem, hogy hordani fogom.

Artemis szélesen elmosolyodott. – Juliet volt az. Ő horgonyzott le minket! – Megtapogatta az ezüströgöt Butler karkötőjén. – Fel kellene hívnia a hűgát. Megmentette az életünket.

Miközben az ujjai Butler ékszerén doboltak, észrevett valami furcsaságot a saját ujjain. Kétségkívül az ő ujjai voltak, mégis valahogy másmilyennek látszottak. Beletelt néhány percbe, mire rájött, mi történhetett.

Jellemző módon kidolgozott már néhány elméletet a dimenzióközi utazás feltételezett hatásairól és következményeiről, és arra jutott, hogy a résztvevő fél állapota valószínűleg romlik majd tőle, ahogy egy számítógépes program minősége is silányabbá válik, ha túl sokszor másolják. Néhány információfoslány egyszerűen eltűnik az éterben.

Amennyire meg tudta állapítani, semmi nem tűnt el a testéből, csak annyi változott, hogy a bal kezén a mutatóujj hosszabb lett, mint a középső ujj. Helyesebben mondva a mutatóujj és a középső ujj felcserélődött.

Kísérletképpen megfeszítette az ujjait, amennyire csak tudta.

– Hm – mordult fel végül. – Páratlan ember vagyok.

– Nekem mondja? – kérdezte Butler morogva.

